Ч. 275 (774). Львів, середа дня 5. грудня 1917. Рік III.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 10 сот.
На провінції 12 сот.
В занятих територіях 4 коп.

політична, економічно-суспільна й літературна часопись. (Редакція: Руська ч. 3).

Виходить що дня рано кромі понеділка.

Умови передплати у Львові:	
На рік	24·— К.
„ півроку	12·— „
„ чвертьроку	4·— „
„ місяць	2·40 „

В краю і державі:	
На рік	32·— К.
„ півроку	16·— „
„ чвертьроку	8·— „
„ місяць	2·70 „

За границю:	
В Німеччині	37 мар.
В Америці	11 дол.
В инших державах	54 фр.

Як прийшло до нової революції в Росії.

Від хвилі, коли між Віднем а Берліном ведеть ся торг в справі відступленя українських земель Польщі, все, що діеть ся в Росії обходить нас в значно більшій мірі, чим доси.

Длятого й останній переворот за границею, котрий може мати великий вплив на долю нашої державности над Дніпром, заслугує на як найбільшу увагу: там рішаєть ся і доля „галицької волости".

По першім (зламанім) бунті большевиків в липні с. р. почали ся міжпартійні переговори в справі утвореня другого коаліційного правительства.

Тільки оден Керенський міг станути на чолі того правительства, він тоді мав ще велике довіре не тільки у жовнірів і мужиків, але й у буржуазії, бо будучи міністром війни в першім коаліційнім правительстві, старав ся о привернене карности в війську й був за дальшим веденем війни. За границею Росії не розуміли ще тоді становища Керенського і преса писала про його „диктатуру". В дійсности-ж опирав ся він тоді тільки на компромісі між буржуазією й демократією і длятого його політика була така хитка: в ній відбивало ся як у зеркалі хитане переваги між одною й другою ґрупою сил.

На разі невдатний липневий бунт большевиків скріпив впливи буржуазії. Тоді і Керенський зробив ся більше „правим". В другім коаліційнім правительстві, котре утворено вже з початком серпня с. р, була кадетська партія заступлена сильнійше, чим у першім: з соціялдемократів лишив в ній тільки міністер Скобелев, а з соціялреволюціонерів міністер Чернов. Буржуазія дуже напирала на Керенського, щоб усунув Чернова, але Керенський не міг на се пристати і не пристав, бо імя Чернова стало вже символом земельної реформи, через що Керенський бояв ся наразити собі зорґанізоване вже мужицтво на випадок усуненя Чернова.

Політика другого коаліційного правительства була зразу дуже сильна: провідників большевиків держано воно цілими тижнями в тюрмі, хоч не мало обжаловуючого матеріялу. Крім того привернуло се правительство знов кару смерти на фронті й унеможливило там політичну аґітацію. Міністер заграничних справ заявив, що по останних погромах на фронті нема що й думати про мир. Рівночасно відложено вибори до Установчих Зборів.

Всі ті зарядженя другого коаліційного правительства викликали обурене в широких масах народа й інтеліґенції, з чого скористали большевики й знов піднесли голову. Також між т. зв. інтернаціоналістами й між соц. революціонерами скріпила ся опозиція супроти нового правительства. Стало ся се вже в другій половині серпня с. р. Тоді Керенський зараз став більше „лївим" і на великій конференції в Москві заявив свою готовість виступити проти замислів буржуазії й оперти ся [illegible] на демократії. Було се при кінці серпня с. р.

Се викликало розрив між Керенським а буржуазією, котра видвигнула проти нього ґенерала Корнілова: він мав по її диктатам доконати того, чого не міг, чи не хотів доконати Керенський. Так прийшло до голосного бунту ґен. Корнілова.

Хто був той чоловік? Його історія в часі війни рівно коротка як і интересна: в 1914 р. був він дивізіонером і на чолі піхоти зробив м. и. той скорий і вдатний наступ, що залив Галичину. Але вже в р. 1915 Корнілов, що в Карпатах завзято заслонював відворот Москалів, попав з останками своєї розбитої дивізії в австрійський полон. При помочі чоловіка, котрого опісля засуджено, як відомо на 15 літ вязниці удало ся, Корнілови втечи з австрійського полону. Вже в р. 1916 імя його стає знов голосним на галицьких боєвищах, а в 1917 слава його ще збільшаєть ся. Се й було причиною, того, що Керенський посунув його аж до становища начального команданта.

Той чоловік, що сподівав ся улекшеним утечі Корнілова помогти Росії, певно не сподівав ся, як їй тим пошкодив і на довший час ослабив її силу. Стало ся се так: Корнілов мав в порозумінню з провідниками буржуазії воєнною силою перевести замах стану, захопити власть в свої руки, розвязати ради робітників і жовнірів, розігнати жовнірські виділи й комітети та запровадити „лад і порядок" в буржуазійнім порозумінню того слова.

Корнілов ждав тільки на нагоду, а вона невдовзі лучила ся: Німці заняли Риґу; се викликало в цілій державі велике негодоване проти правительства і з сего настрою постановив скористати Корнілов. Він візвав Керенського, щоб уступив зі свого становища, а коли Керенський відповів відмовно, двигнув ся ґен. Корнілов з кількома полками на Петроград. Вправді бунт не вдав ся, бо військо довідавши ся, до чого хоче його ужити вожд, відмовило йому послуху, одначе се викликало велике замішанє в армії й здезорґанізовало її до решти.

З другої знов сторони невдатний бунт Корнілова мав ту добру сторону для розвитку сил російської демократії, що скомпромітував буржуазію. Се було безпосередною причиною до розриву між обома тими ґрупами: большевики, інтернаціоналісти й соц. революціонери, зажадали рішучо, усуненя кадетів з правительства, а коли Керенський дальше обстоював консолідарно, виступив проти нього Чернов, провідник соц. рев. Під впливом його аґітації зажадала петроградська рада робітників і жовнірів утвореня чисто демократичного правительства (без кадетів), а тоді й загально-російський викону-

---

ОЛЬГА КОБИЛЯНСЬКА.

Юда.

(Далі).

В його грудях щеміло дивне зворушене. Нещастя. Нещастя його нині не покидало, дома ждав його нетерпеливий погляд синової маржини, майже чув він її тужне ревіня. Мабуть там щось сталось, щось таке, що йому навіть не снилось. Він попав в руки неприятеля Говорив се, чого сам по собі не сказав би ніколи ні за яку ціну. Тепер має при собі неприятельські гроші, гарні блискучі гроші, що починають його турбувати, а що найгірше, він мусів бути свідком, як полягло четверо його земляків. Мусів „за кару" копати гроби і ховати трупи. — Боже, Боже! Чому се сталось? Що доброго з сього вийде? Доброго або злого. І коли би навіть... якеж се буде добре? Поля, ниви, будуть знищені. Вони непривичні, щоб їх кровю напувати. Ниви, ниви! Гей, гей! — Щось кричало в його грудях — чиї руки будуть вас обробляти? Яке збіже буде на вас хвилюватись? З такими і подібними роспучливими думками копав він дальше.

При копаню поглядав він часом на чотирьох мерців і довше, ніж він того хотів, затримував ся його погляд на тому, котрий лежав ниць.

Але, що він нічим від других з поверхности не відріжняв ся, то копав він дальше. Він копав майже горячково. Чоловік, що лежав ниць, спонукав його квапитись. Чому? Для чого? неясно промайнуло в його душі. Неприятель нині не прийде та не погляне. Незадовго стане смеркати. Так, скорше, скорше; треба скоро копати, скоро скінчити гріб. Як найшвидше поховати мерців. А потім — до дому! Як сказано, він копав майже горячково. Вже положив він двох перших мерців, що лежали близше до нього. Він їх як двох братів прикопав, положивши їм на груди руки навхрест. Він почував себе немов поєднаним з Богом або з чимсь иншим. Що се було, він не знав. Та йому було на серці немов він яке добро учинив, однак не на довго. Коли він перший гріб присипав, відійшов, щоби спочити і після того іти до дому. Думка про маржину все таки витискалась понад всім, що би він не почував. Йому здавалось не один раз, немов чує, як вона реве а його плечима. З початку близько, потім також і з далека. Вже встав щоби піти геть, але раптом щось змусило його повернути голову. Він се зробив і несвідомо, наче слухаючи внутрішнього, невідкличного приказу, звернув його око нововикопаного гробу між деревами. Не здаючи собі ясно справи чому, прошибло його почуване, що він мусить оглянути гріб. Разом з тим він почував, що він його не побачить із-за дерев, із-за покритих инеем галузів, однак стежив за ним між конарами.

Ні, він не побачив нічого. Нехай, як хоче, хоч туди стежить, — він не побачить нововикопаного гробу і двох тих, що під ним спочивають.

Він стояв і вагав ся.

Він вже скінчив свою роботу; двох, як він собі наперед постановив, уже спочивало в землі. За того зробить він теж саме з останніми двома. Отже може тепер спокійно вертати до дому. Вже робить він кілька кроків наперед, але знов стає. Не може дальше іти. Щось його затримує. Нехай буде, що хоче, він мусить раз глянути на гріб, чи все з порядку... чи все... він сам не знає що... так, чи все так є, як повинно бути. Він сплюнув крізь зуби, далеко від себе, повернув ся рішучо і звернув у ліс. Тиша і спокій огорнули його. Тиша, якої він не зауважив дві—три години перед тим. Він пішов в глибину, де лежало двох непохованих ще мерців і також свіжий гріб. Мусить ще раз глянути. Ще туди лиш кілька кроків. З очима зверненими в бік гробу приходить він все близше і близше. Так — се свіжовисипана могила. Під нею лежить дві молодих жертви. Він оглядає її ще хвилину. Нараз, не будучи цілком свідомим сього, відчуває він, як його очі щось немов приковує до двох мерців, що лежать недалеко. Один, що лежить боком, має спокійні молоді риси, а другий, що лежить ниць, що з другим? Він має щось в собі (його лиця не видно)... в плечах... в волосю... в шиї, щось що будить в його серці тугу, страх. Так, се все веліло йому коротеньку хвилину, таку ледви помітну, проминаючу хвилину затремтіти. Почуте перемішане з жалем і втіхою, прошибло його та майже рівночасно він сам в себе втягнув свій зір. Се все ділось мить. Передчуте.. спогад, і разом з сим його думки полегли в його стайню, немов вигляд чоловіка, якого не міг бачити в лице, відводить його думки з якоїсь причини в сторону маржини, що німе, цілими годинами, глядить і жде на нього. З одного разу він ступає вперед. Він того несвідомий, що він сього хоче. Але він се робить. Він іде до обох мерців.

(Далі буде).

При новій зміні місяця просимо вирівнати залеглости і відновити предплату!

ючий виділ прихилив ся до того домаганя та постановив конференцію демократії всеї держави.

Та конференція мала рішити про те чи демократія має на дальше оставати в консолідації з бужуазією, чи ні. Взяли в ній участь представники демократичних орґанізацій, а крім того делеґати громад, вибрані на основі загального й рівного вибірчого права. Участь тих делеґатів дала дрібному міщанству великий голос при ухвалах конференції.

Лівицю тої конференції становили большевики, інтернаціоналісти, ліве крило соц. революціонерів (т. зв. максімалісти) і центр тої партії (під проводом Чернова). Всі вони стали на становищи, що від хвилі, коли буржуазія скомпромітувала ся своїм замахом стану, неможлива з нею ніяка злука.

Правиця конференції була значно слабша від лівиці; в її склад входили меншевики і праве крило соц. рев. під проводом Аксентєва. Вона домагала ся консолідації з буржуацією.

Справу рішило дрібне міщанство, котрого делеґати зразу хитали ся між одною й другою думкою і вкінці прихилили ся до думки правиці тай дали їй побіду хоч і невеликою скількістю голосів (бо правиця, як сказано, не була численна).

Так ухвалено утворити вже третє зряду коаліційне правительство. Коли велике можна порівнувати з малим, то й ми колись пережи вали тут, в Галичині подібні консолідації й розриви й поновлюваня консолідацій з „твердими“.

Трете коаліційне правительство було ще більше буржуазійне, чим друге, не числом але складом обох ґруп. Соціялдемократію заступали в нім вже не Церетелі і Скобелев, але дуже умірковані члени з ґрупи соціялпатріота Плеханова: Нікітин і Гвоздев, а з соц. революціонерів засів на міністеріяльнім фотели замість радикально настроєного Чернова — умірковавий Анксентєв.

Таким чином демократична конференція передала власть зовсім недемократичному правительству. Але вона втяла ще одну штуку: згодила ся на утворене нового тіла, дивоглядного своїм складом, а саме т. зв. приготовчого парляменту, що мав буцімто контролювати правительство. В склад того парляменту увійшли делеґати вибрані демократичною конференцією і члени поіменовані партією кадетів та великими промисловими союзами. Буржуазії залежало на тім, щоб як найдальше відсунути скликане Установчих Зборів, бо при виборах до них не сподіває ся вона більшости. І се було причиною, що вона ріжними способами переперла установлене такого „парляменту“ і його склад. Побіда буржуазії була повна.

Якраз се дало між робітництвом перевагу большевикам, що знайшло свій вислів в скиненю з головства петроградської ради робітників і жовнірів меншевика Чхеідзого й вибір большевика Троцького. Боротьба стала невникнима. Дальший її беребіг і побіда большевиків відомі з численних але неясних депеш, які ми тут старали ся по можности пояснити.

Українська республика.

БЕРНО, 3. грудня. (Ткб). Париська радіоаґентура доносить з Петрограду: **Українська Рада проголосила в Київі республику на основі федерації з Росією. Нова республика обнимає ґубернії: Київ, Поділє, Волинь, Чернихів, Полтаву, Херсон і Таврію.** Мимо опору офіцерського корпуса прилучила ся українська мужва до большевиків.

Українці за окремим миром?

БЕРНО, 3. грудня (Ткб). Як тутешне польське пресове бюро довідує ся, рішили військові відпоручники українських фронтових орґанізацій зажадати від російського правительства ввійти безпроволочно в мирові переговори. Але се є лише формальність, бо **Українці незалежно вже перед рішенем російського правительства уповажнили свою центральну комісію ввійти в мирові переговори.** Добачують в тім пробу Українців заключити окремий мир, що викликає між приклонниками Каледіна найбільше негодоване.

Українські заступники на мирових переговорах.

ЦІРИХ, 3 го грудня. — Між петроградським тимчасовим правительством і Українською Центральною Радою у Київі йдуть — після петроградських донесень — переговори задля осягненя спільного поступованя в питаню заключеня мира. Ленін признав Центральній Раді відповідну скількість заступників на мировій конференції, на яких припаде задача виявити осібно бажаня Українців. Про відношеня Росії до України має ся рішити аж по заключеню мира в дорозі переговорів евентуально на основі всенародного голосованя.

Спільні делеґації

ВІДЕНЬ (Ткб). Австрійська делеґація відбула нині перше засідане. Прибули майже всі делеґати. По отвореню засіданя бар. **Фухс** обняв провід і зарядив вибір президії. Вибрано дел. **Гавзера**, котрий сказав, що найважнійшим завданем делеґації буде довести до закінченя війни. По виборі дел. **Білінського** на віцепрезидента і виборі секретарів, міністер загр. справ вніс спільне предложене, почім переведено вибір до комісії.

Деп. **Фухс** і **Фірстенберґ** зголосили внесене: Делеґація похваляє політику міністра загр. справ, яка стремить до того, щоби в тіснім порозуміню з союзниками осягнути якнай скорше загальний, трівкий і почесний мир.

Дел. **Дашинський** жадав від міністра загр. справ, щоби в мирових переговорах обстав за польською державою.

Дел. **Станек, Корошец** і **Петрушевич** внесли вибір мирової ради до будучих мирових переговорів, яка складала би ся з представників всіх послів монархії.

По запиті п. **Станека**, зверненім до президента в справі самоозначеня народів, замкнено засідане. Реченець слідуючого подасть ся письменно.

ВІДЕНЬ (Ткб) Угорська делеґація відбула нині перше засідане. Президентом вибраний ґр. Куен Гедервари, віцепрез. ґр Ав. Зічі. Доконано вибору комісій.

Правні наслідки завішеня оружя.

В. р. 1907 на другій мировій конференції в Газі ухвалено уставу про ведене сухопутної війни, котра в шістьох розділах управильнює поступоване і правні наслідки завішеня оружя.

Розділ 36 говорить: „Завішене оружя перериває воєнні кроки силою взаїмного порозуміня воюючих сторін. Коли означеного реченця не умовлено, то воюючі сторони можуть кождої хвилі знов підняти воєнні кроки, але тільки з застереженем, що ворог згідно з умовами завішеня оружя буде про те в пору повідомлений“.

„Завішене оружя — говорить розділ 37. — може бути загальне або місцево обмежене. Перше перериває воєнні діланя воюючих держав, друге відносить ся тільки до означених частий воюючих військ і означеної области.“

„Трудність отже лежить в обмеженю тої области і її забезпеченю. Мішана військова комісія означує між обома державами демаркаційну лінію або невтральну стрефу, а кромі того воюючі сторони виміняють поміж собою орґани, що чувають над тим, аби в межах умовленої области поза фронтом не відбували ся пересуненя військ, що мають загрожувати несподіваючому ся нічо ворогови. Рівночасно взаїмним договором мусить бути обнята допускаємість руху цивільних осіб і взаїмний контакт військ. Ціла область, обнята завішенем оружя, вступає в деякій мірі під діланє спільного права і спільної поліції“.

Розділ 39. заявляє що річю обох воюючих сторін в умовах завішеня оружя усталити справу відносин з населенем на воєнній области і взаїмних відносин.

Розділ 40. говорить, що всяке нарушене умовлених условин дає одній із сторін право виповісти договір, а навіть негайно почати ворожі кроки.

За зірване договору одинокою карою може бути очевидно дальше веденє воєнних ділань.

Завішене оружя є звичайно приготованем до мирових переговорів. В минулих століттях тревали роземи часто по кілька місяців. Воєнна техніка наших часів скоротила їх реченець, бо довший час позволив би, на довершуване надто великих змін поза фронтом. При теперішнім умученю війною всіх воюючих є майже певність, що воєнну машину, коли вона раз устала, буде можна з трудом пустити знов в рух.

З Державної Ради.

ВІДЕНЬ. (Ткб.). Приступлено до другого читаня угодового предложеня. Мінітер торговлі **Вімер**: Теперішна війна є господарською війною отже і мир буде передовсім відносити ся до господарських справ на світі. Монархія мусить прийти на конґрес вже з довершеною угодою з Угорщиною.

П. **Спінчіч**: Дуалізм є великим нещастєм для полудневих Славян і різнаєсь їх заглади.

П. **Урбан** жадає, щоби обі половини монархії і поодинокі коронні краї не замикали ся господарсько.

П. **Фідлєр**: Відношенє Австрії до Угорщини буде мусіло по війні станути на зовсім иншій основі. Наводив відомі заміти Чехів проти дуалізму. Наслідки війни будуть перти до зміни дуалістичного устрою. Перші приязні слова до Славян в часі війни впали з заграниці. Була се заява про право самоозначеня народів. Поляки, Фіни, Литовці, Лотиші, Білорусини, Українці а також Грузини і жиди приплеснули тій думці і проголосили, що є її прихильниками. Бесідник захоплюєсь повстанем українського народу. Мадяри бажають перещіпити до себе гакатизм. Вони не тільки в своїм краю стремлять до геґемонії, але бажають позискати геґемонію над цілою монархією.

По п. **Кольшері** говорив п. **Евген Левицький**: Поки Українці не знають, що є за тою провізорією і на яких основах будуть вести ся переговори з иншими державами, не можуть голосувати за предложенями. Дуалізм ані під політичним, ані під господарським зглядом не дав Австрії користи. Бесідник остро критикував поведене з немадярськими народами на Угорщині. Ціле українське населене на Угорщині є зруйноване під господарським і культурним зглядом, воно видане на жир лихві і на насилу властий. Коли угорське правительство домагаєсь від нашого правительства душеня свобідної критики тих відносин, то Українці рішучо відпирають таке поступоване.

Слідуюче засідане нині.

П **Станек** вніс інтерпеляцію в справі російської мирової предлоги.

Війна.

Небезпека коаліції.

КОЛЬОНІЯ — „Koelnische Volkszeitung“ доносить з над швайцарської границі, що добре звичайно поінформована в справах коаліції „Gazetta Ticinesse“ стверджує, що наслідком зради Росії почвірне порозуміне є в безпосередній небезпеці. — Осередні держави виміняють з Росією полонених, а через те великі резервові війська буде можна кинути на Францію, Анґлію й Італію. — На Америку годі числити, так само як на Японію, найліпше буде отже заключити загальний мир, — по можности коштом Росії.

Коаліція інтернує російські війська.

ЦІРІХ — Коаліція постановила російські війська, що знаходять ся на неросійських фронтах, проти взваня російського правительства, задержати. Вони будуть змушені до робіт поза фронтом.

Демобілізація російської армії.

БЕРЛІН. — З Гельзінґфорсу доносять: Число звільнених з фронту російських резервістів виносить доси 700.000.

Виповіджене договору з Румунією.

ПЕТРОГРАД. — „Daily Mail“ доносить, що большевицьке правительство дня 28 го падоли-

ста виповіло також Румунії в урядовій формі її договір, заключений з давним російським правительством що до спільної воєнної акції. — Румунський парлямент вже скликаний, бо зірване договорів має мати негайну обовязуючу силу.

Нота Румунії до коаліції.

БЕРЛІН. — „Vossische Zeitung" доносить: Румунія вислала ноту до Анґлії, Франції й Америки з повідомленем, що супроти положеня в Росії мусить або виречи ся удержаня фронту, коли не дістане помочи від союзників, або розпочати переговори з ворогом. — Румунія бажає собі, щоби париська конференція дала її можність вийти з тої справи на задоволене союзників.

Поважне положене у Франції.

БЕРНО. — Французький міністер для прожвленя заявив, що безумовно конечно обмежати ся в будучих місяцях ще більше рішучо, щоби зложити в складах конечні засоби. Положене дуже поважне.

НОВИНКИ

— **Відкрите Українського Кооперативного Банку в Києві.** 1. падолиста н. ст. відбуло ся у Києві урочисте відкрите Українського Кооперативного Банку. Прибуло коло 70 представників ріжних інституцій. Збори розпочав голова ради Банку Х. Крижанівський промовою, в котрій засував значінє Банку не тільки для кооперативної, а й для громадське політичної справи України. Від імени старшого віком київського Союзного Банку привитав молодший, але більший що до своїх завдань Український Кооперативний Банк. голова ради Союзного Банку П. Пожарський. Далі зложили привіти: від полтавського Кредитового Союза Кононенко, від одеського Шишаря, від Українського Кооперативного Комітету Філіпович, від Селянської Спілки Стасюк, від київського земства Саіжний і від Українського Генерального Секретаріяту Стешенко. Після того виступали з промовами й привітами директори ріжних російських банків. На другий день почав Банк свої операції. — При сій нагоді не зашкодить зазначити, що Український Кооперативний Банк ждав на своє відкрите як українська інституція вже шість років. Ще в 1911 р. по постанові одного з кооперативних зїздів статут сього Банку подано на затверджене, при чім з огляду на тодішні політичні обставини закладачі Банку мусіли назвати його не Українським а „Южнымъ" (Південним) Кооперативним Банком. Сей статут затверджено тільки в червни сього року. На зїзді представників кооперативних союзів України, що відбув ся у вересні сього року постановлено надати Банкови характер суго-кооперативної установи, розмістити акції тільки серед кооперативних союзів і тільки з ними вести ескомпто-во-позичкові операції. З приватними особами й установами Банк провадитиме тільки операції по біжучих рахунках, приманю вкладок, пересилці грошей. інкасових і тим подібних операціях (За „Роб. Газ.)

— **Як живе царська родина и Тобольську?** В місці побуту царя зачали ходити поголоски, що сей або той видів поодиноких членів царської родини, або всіх разом на проході без ніякого нагляду. З огляду на се вислала сторожа царя пояснене до голови міста Тобольська, в якій подаєть ся інтересні подробиці з міста Тобольська. Як ще царя везли, то вже в пристані чекали сотки й тисячі людий, які навіть ночували на покладах та лавках на березі, щоб лиш побачи царя. Та сторожа перевела царя незамітно. За те облягає дім тепер велика товпа людий, але таки не доводить ся їм бачити Романових. Деякі, щоби показати ся, хвалять ся, що бачили на проході Романових. А се преціњ — поясняє сторожа — неможливе — в улицях міста з огляду на хідник, який загрожує цілости ніг тай з огляду на шалену їзду Кірґізів, які гнилим болотом та відпадками захляпують прохожих до непізнаня. До пристані так само не можна вибиратись на прохід, бо там невиносима вогкість і сопух від риб. Царській родині хотіли дати парк на проходи коло ґуберніяльного будинку, але перше він занадто виставлений на очи цікавих а друге через сад переливають канали, які ще від Єрмока — від 16. століття невищені.

— **Cui bono?** — запитали ми в числі 268 нашого дневника — пускає ся в „Reichpost-ї" та деяких инших ґазетах всякі бляґи про Україну й її відношене до осередних держав, при чім згадали ми, що в редакції „Reichpost-у" засідає наш земляк, п. Володимир Калинович. — П. Калинович присилає нам тепер таке пояснене: „В числі 268 „Українського Слова" запитує мене невідомий мені автор, хто в дневнику „Reichpost" ширить неправдиві вісти про рух на Україні. На се запитанє не могу служити інформаціями, бо я не є постійним співробітником названої часописи і не маю найменшого впливу на її політичний напрям. Догадую ся однак, що редакція „Reichpost-у", яка впрочім відносить ся прихильно до нас, тим разом упала жертвою польських імформацій, користаючи зі статі Die Vorgänge in der Ukkraine (Polen, № 153, ст. 269). Редакція сего тижневника розсилає ще перед виходом числа свої статі до поодиноких редакцій віденських дневників, за що я очевидно не могу відповідати. Позволю собі вже отже другий раз прилюдно заявити, що приймаю відвічальність тільки за ті статі, що підписані мною. — З глубоким поважанем Володимир Калинович, редактор тижневника „Ukrainische Korespondenz".

До сего поясненя п. Калиновича позволимо собі замітити, — що справа не є так прямо зрозумілою, як се уявляє собі п. Калинович. П. Калинович — о скільки знаємо — до останних тижнів постійно працював у „Reichpost-ї" і се є факт.

Годі нам входити в се, чи він називаєсь там співредактором, співробітником чи кореспондентом для українських справ. Се річи не зміняє — „Прихильність" „Reichpost-у", о котрій п. Калинович говорить, се свого роду „прихильність", про котру скажемо: „Хорони нас, Господи, від приятелів, бо від ворогів самі оборонимось". „Reichpost" реферує іменно українські справи саме зі сею тенденцією, яку дурив звісний комунікат Української Парляментарної Репрезентації. Поки там „Reichpost" є саме головною публіцистичною підпорою сеї системи в державі що нас видає в руки Польщи, так як була вона головною тубою абсолютизму ґрафа Штірка. Хто її прихильність бере на серіо, той політична дитина. Згогад п. Калиновича, що свої інформації з 268 числа, за котрі ми саме запитали його, взяв „Reichpost" „з Polen" — якось не „клапує" з тим, що дотична депеша прислана редакції „Reichpost-у" зі Львова дня 22-го минулого місяця (день зїзду ширшого Нац. Комітету).

Зрештою замітити треба, що оправдуванє п. Калиновича, будьто він не може відповідати за се, що поза його плечима виписуєсь про українські справи в „Reichpost-ї", не виправдує його ні трохи.

Коли п. Калинович взяв ся інформувати „Reichpost" про українські справи, то повинен випросити собі, аби другі могли йому кирнити в його ресорті. Инакше: він не повинен співробітничати у ґазеті, що так нельояльна против нього й української справи. Співробітничанє є співвідвічальністю.

Та на конець мусимо замітити, що майже усе, що про українські справи появилось останними місяцями в „Reichpost-ї", носить на собі ті немилі прикмети, що їх осудила Українська Парляментарна Репрезентація. — Чи те все діялось також без відома п. Калиновича.

— **Чи інтродукція до хруніяди?** „Neue fr. Presse" з 3-го с. м. доносить, що на засіданю всіх ненімецьких делеґатів заявив посол Василько, що його політичне переконанє не позволяє йому солідаризувати ся з заявою зложеною недавно президіями У. П. Р., чеського союза й південно-славянського Клюбу в справі переговорів з Росією.

Також і „Morgenztg." приносить ту вістку з тою ріжницею, що для більшої поваги називає посла Василька: „головою українського Союза".

Так отже становище У. П. Р. не матиме ніякого впливу на становище п. Василька в делеґаціях.

Може для декого буде ся заява п. Василька несподіванкою; для нас вона зовсім просте й природне явище. Ми ж писали оноді, яке становище вільно п. Василькови заняти в делеґаціях..

— **Засіданє Організаційного Комітету Українців м. Львова** буде в середу, 5. с. м. в 6. год. вечером в льокали Народної Канцелярії, Ринок 10. Всіх членів просить ся прибути.

— **Польські підприємства.** З листів наших предплатників писаних до редакції довідуємо ся, що в опасках з українськими адресами приходять нераз або оказові примірники польських часописий або ріжні катальоґи польських видавництв. До тих адрес приходять польські підприємства (книгарні) в незаконний спосіб. Адреси предплатників українських часописий відбивають ся в літоґрафічнім заведеню Пшишляка. Яким чудом дістають ся вони пр. до польського видавництва „Kultura i Sztuka" а властиво до „Akademickoї Ksiegarn-ї" у Львові, остає тайною польських промисловців і справу трудно провірити. Є певне, що адреси ті є викрадені. Тому звертаємо увагу всім нашим людям на провінції, щоби на случай одержаня такої посилки, звернули її найрадше з допискою що з фірмою, яка послугуєть ся краденими адресами не могуть входити в зносини.

— **В справі VII. воєнної позички.** З позавчерашнім числом розіслали ми друки ц. к. австрійського воєнного фонду вдів і сиріт, на який звертаємо увагу наших читачів тим більше, що термін підписувати позички буде продовжений.

— **Обезпечене в 7-ій воєнній позичці.** Сила держави і свідомість її воєнної сили — оба сі чинники нині пророчисто промовляють до всіх горожан, щоби кожду надвишку свойого майна, кождий зайвий гріш зложили на річ 7-ої воєнної позички. Умови її і способи найкориснійшого підписуваня є в ц. к. австр. фонді вдів і сиріт у Львові, ул. Словацького ч. 16. Гляди на анонс IV-ої сторони.

ОПОВІСТКИ.

Середа дня 5 грудня 1917.

Нині: 5. грудня гр.-кат. Филимона, Кик., римо-кат. Сави еп.

Завтра: 6. грудня гр.-кат. Амфилокія, римо-кат. Николая.

З німецького звідомленя.

З дня 4. грудня 1917.

На східнім фронті:

Зачали ся переговори на російськім фронті в справі завішеня оружа.

Македонський фронт:

Ніяких замітних подій.

На італійськім фронті:

При гарній погоді була артилерійна діяльність у поодиноких відтинках живійша чим попередними днями.

Російську делеґацію для заключеня завішеня оружа привитав вчера по полудни в 4. год. начальний командант Сходу ґенерал полевий маршалок князь Леопольд з Баварії короткою промовою. Відтак зачали ся переговори над заключенем завішеня оружа, в котрих під проводом шефа ґенер. штабу ґенерала Гофмана, беруть участь заступники німецьких сухопутних і морських сил як також повновласники найвисших управ армій Болгарії, Австро-Угорщини і Туреччини.

За малий гріш

можна

забезпечити будучність свою і своєї родини, а заразом причинити ся до скорого, побідного заключеня війни через обезпечене на случай смерти і дожитя в VII. воєнній позичці

в ц. к. австрійськім військовім Фонді для вдів і сиріт

у Львові, ул. Словацького 16, партер.

Обезпечити ся може кождий мущина або жінка, військовий або цивільний в віці від літ 15 до 60 на протяг 9 до 20 літ.

До висоти 5000 К. без лікарських оглядин.

Обезпечене виконує на основі умови з ц. к. Фондом ц. к. уприв. Товариство обезпечень австрійський „ФЕНЇКС“ у Відни.

Усїх пояснень удїляє радо і безплатно Бюро ц. к. Фонду для вдів і сиріт (Відділ обезпечень) у Львові, Словацького 16. 25—45

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

Дентистичне заведеня

Д-ра Олександра Барвінського

при вул. Сикстуській ч. 17.

Виймоване зубів без болю і пльомбоване.

Штучні зуби в кавчуку, золоті і плятині.

Пацієнтів з провінції залагоджують ся в найкоротшім часі

АДВОКАТ 4—5

Др. Валєр Банах

отворив канцелярію в Надвірній.

Оголошеня.

Адмінїстраційну

силу (найрадше пенсіонованого урядника) прийме „Українське Слово“.

Хлопця

прийме зараз Адмін. „Українського Слова“.

Від 24 літ знана фірма церковних річий, робітня церковних зарядів Петра Дуткевича в Станиславові, отворила знов по інвазії, підчас якої потерпіла цілковите знищене, свій склеп в Станиславові, Міський Базар ч. 1. Вхід від катедральної церкви. Золотить чаші огнево. 3—30

До обсадженя є кілька місць кореспондентів в Краєвім Союзі господарських спілок у Львові, вул. Зіморовича ч. 20. Платня після умови відповідно до кваліфікації. Письменні Подання з відписами свідоцтв і описом дотеперішного житя належить вносити до 15. грудня б. р. до Дирекції Союза. 2—3

Краєвий Союз господарсько - молочарський в Стрию розпусує отсим конкурс на посаду інструктора паковання, світленя і торговлі яйцами. Платня 200 до 250 Кор. місячно, а крім того 15 Кор. денно дієт і покрите коштів подорожи. Подання о наданє сеї посади належить вносити до Краєвого Союза Молочарського в Стрию найдальше до дня 15. грудня 1917. Для принятого кандидата буде уладжений практичний курс в льокалю Краєвого Союза Молочарського в Стрию.

Інтелїґентна статочна женщина потрібна сейчас до заряду дому. Знане сільського домашнього господарства конечне. Зголошення до Уряду парохіяльного в Залонові п. Рогатин. 1—6з

Не треба купувати на свята жадних нових сукон ані костюмів бо робітня Марії Павлик, Львів, Собєского 12 з всяких старих і немодних річий переробляє найновійші сукні і костюми. 1—3

Дуже корисні услівя!

Около 70% звичайних премій!

ОБЕЗПЕЧЕНЄ у ВОЄННІЙ ПОЗИЧЦІ

се найдешевший спосіб підмоги.

Хто підписує воєнну позичку через обезпечене повинен зробити се тільки в

„Карпатії“

В справі сего обезпеченя належить звертати ся до Дирекції

„Карпатії“ у Львові, ул. Руська ч. 18.

Позір! важне!

Хто хоче без учителя научити ся по німецьки, нехай замовить собі сейчас **українсько-німецький**

САМОУЧОК

(зі словарцем)

укладу О. СОЛТИСА (4-те побільшене видане). Ціна К 2, з почтовою оплатою К 2·50. — Висилка лише за готівку. Замовленя і гроші прошу присилати на адресу: А. ОКПИШ, Львів ул. Кадецька ч. 4.

Увага: Сей Самоучок уложений після випробованого вже способу научаня! Важне і для учителів удїляючих початків німецької мови як також учеників і приготовляючих ся до вступних іспитів.

Стипендії на кооперативний курс!

Краєвий Союз господарських спілок у Львові, вул. Зіморовича ч. 20. уділить стипендій кандидатам на 3-місячний кооперативний курс, який розпочинає ся у Відни в Загальнім Союзі рільничих стоваришень в Австрії дня 2. січня 1908 р.

Вимагає ся укінченого 20. року житя, відповідного шкільного образованя і знання німецької мови.

Сичові інваліди, урядники українських стоваришень мають першенство. Зголошення приймають ся до 8 грудня 1917 р.

Смерть.

Нариси і оповіданя з часу великої війни

РОМАНА СЕКЕЛИ

вийшли накладом „Новітної Бібліотеки“. Автор малює в 12 нарисах переживаня людий серед страшного воєнного пожару. 6—10

Набувати по К 2·— (посилку треба оплатити окремо) в „Нов. Бібліотеці“ вул. Руська 3, або в Книгарні Наукового Товариства ім. Шевченка.

Надзичайні Загальні Збори

членів Сокола III. у Львові, відбудуть ся в неділю дня 9 грудня с. р. о год. 3 по пол. в салі народної школи ім. Бориса Грінченка ул. Городецька ч. 95 партер. — На порядку нарад: 1) Звіт Старшини за час від 1914 до 1917. 2) Вибір Старшини. 3) Внески і запити — За старшину: Л. Добрянський, голова. 1—2

Позір П. Т. Інвалїди!

Філія Сільського Господаря в Дрогобичи отвирає з днем 15. грудня 1917 в хаті Селянської Бурси в Дрогобичи на звариць кім для своїх членів

Кошикарський Курс.

Плести ся будуть з лози полукішки на вози, кошики всілякого рода, коші подорожні — валізи — крісла — столики — вазони на цвіти — взагалі все, що входить в круг кошикарства.

Крім сего робити ся будуть всякі вироби з соломи і ситнику — рогужки, сандали на чоботи і кобілки.

Наколи знайде ся відповідне число учеників, виробляти ся будуть всілякого рода щітки.

Курс сей безплатний буде провадити п. В. М., котрий покінчив кошикарську школу в однім промисловім заведеню у Львові, працював по кошикарських робітнях у Львові, Кракові, Червівцях, в західній Галичині — і був висланий Краєвим Виділом у Львові на курс плетеня лози в Черніхові.

Принятими могуть бути передовсім Інвалїди теперішної війни — уломні люди — і діти від 12 року житя.

Зголошувати ся в руській касі „Народний Дім“ в Дрогобичи, ул Стрийська ч. 12 найдальше до 10. грудня 1917. Пізнійших зголошень не узглядНИТЬ ся.

За вироби ученики буде відповідно платити ся.

Видає і відвічає за ред.: Др. Сидір Голубович. Друкарня А. Ґольдмана, Львів, ул. Сикстуська 19.